

Orhan Murat Bahtiyar

Etini Acıtmak

**Türk
Edebiyatı**

Öykü

512,19

Orhan Murat Bahtiyar, Ankara Atatürk Lisesi ve TOBB ETÜ Elektrik Elektronik Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. Mühendisliğin yanında profesyonel olarak fotoğraf ve sinemayla da ilgilenen Bahtiyar, New York National Academy ve School of Visual Arts'ta fotoğraf ve sinema eğitimi aldı. İlk kısa filmi *Boşluk*, New York Creative Mischief Show'da gösterildi. Öykü ve makaleleri çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. Fotoğrafları Ankara, İstanbul ve New York'ta kişisel ve karma sergilerde yer aldı. 2016 yılında New York Üniversitesi'nde teknoloji yönetimi ve inovasyon üzerine yüksek lisansını tamamladı. Berlin'de yaşıyor ve Berlin-Humboldt Üniversitesi'nde dijital yaratıcılık üzerine akademik çalışmalarına devam ediyor. *Etini Acıtmak* ilk kitabı.

Etini Acıtmak

Orhan Murat Bahtiyar

ETİNİ ACITMAK

Yazan: Orhan Murat Bahtiyar

Editör: Sibel Oral

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8344-65-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Kapak görseli: Salman Khoshroo

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı Atmaca

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Etini Acıtmak

Orhan Murat Bahtiyar

Canım anneme...

İçindekiler

Serin Bir Cumartesi	13
Pırlantanı da Taksana	23
At Adam	33
Süt, Çamur ve Beton.....	37
Daha Modern Zamanlar	49
Huzur Apartmanı, No: 6.....	65
Bir Kaplumbağa ve Bir Kelebek.....	77
Bile İsteğe	89
Lütfen Yiyecek Vermeyiniz, Daha Önce Beslendiler	101
Bir Anlık Bir Şey.....	113
İstenmeyen Şeyler	123

Serin Bir Cumartesi

Temmuza göre serin bir cumartesi günü, dedemin eski evinin verandasında, fil kemiklerinden yapılmış rüzgârgülünün altında oturuyordum. Babaannem Danimarka'dan anneme hediye getirmiş. En altına süs niyetine eklenen renkli plastik parçalar da çirkinliğini gizlemeye yetmemiş. İçi boşaltılmış, yamuk yumuk kemikler birer ipin ucunda sallanıp güneş bulutların arkasında kaybolduğunda hafifçe birbirine çarpıyor. Yumuşak ama tok sesler çıkarıyorlar. Bence annem de sevmedi. Eve götürmemek için çok beğenmiş gibi yapıp hemen buraya astı. Dönerken de unutmuş numarası yapacak kesin. Sonra onun da bu evdeki diğer eşyalar gibi, zaman içinde modası geçecek ama eskimeyecek.

Babaannem o bayram yine, ille de baba ocağını açalım diye tutturunca orada buluşmuştuk. Annem burun kırın etse de Babam, "Ta Danimarka'dan geliyorlar, biz bayramda denize gidiyoruz mu diyeceğiz" diye kestirip atmıştı. Yola bitişik duran bu tek katlı evin arkasındaki, Eski Alibeyköy Mezarlığı'yla yüksek duvarlarla ayrılan büyük toprak bahçe, zamanla oluşan küçük

tümsekler ve yer yer kendiliğinden türemiş kuru otlarla kaplıydı. Dedem, rahmetlik, her bahar evin ön yüzünü boyatır, bahçe duvarını tadilattan geçirir ama arka bahçeye hiç dokunmazdı. Çukurlara biriken sular börtü böceği yutar ve sivrisinekler için elverişli yuvalar halini alırdı.

Sokağın en yüksek evi bizimdi. Eve girmeden önce birkaç basamakla renkli ve sert minderlerle kaplı verandaya çıkılıyor, yazın hiç kapanmayan giriş kapısı ve bütün odalar evin ortasındaki büyük salona açılıyordu. Eskiden burada tüm eve yetecek kadar büyük, dökme demir bir soba yanardı.

Artık sobanın yerinde genişçe bir sedir duruyordu; bacasının olduğu yer de gazetelerden birinin bilmem hangi bayramda hediye ettiği Türk bayrağı posteriyle kapatılmıştı. Verandada ayakta durduğunuzda, bahçe duvarının üzerinden yolun bir kısmını ve hemen karşıdaki evin bahçe kapısını görebiliyordunuz. Uzun yıllar boş ve bakımsız kaldığından, çocukken ve dedemin evine daha sık geldiğimiz zamanlarda, mahalleden edindiğim arkadaşlarla buraya “Hayalet ev” derdik. Hayaletlerin gerçek olmadığını bilir ama yine de herkesin uydurma olduğundan emin olduğu hikâyeleri büyük bir heyecanla birbirimize anlatırdık.

Yıllar içinde yeşil boyası iyice kavlayan paslı kapısı gıcırdayarak açılınca aynı heyecan ama biraz da korkuyla ürpermem bundandı. Siyah ayakkabılarını örten, aynı renk uzun elbiseli ve heybetli bir kadın kapı aralığında bir karanlık gibi görününce şaşkınlıkla dizlerimin üzerinde doğruldum. Kırıksık yüzünü çevreleyen bordo örtünün kenarlarından küçük, renkli boncuklar sallanıyordu. Uzun, çakır çukur burnu yüzünü iki eşit parçaya bölüyor ve gülmeyi unutmuş, yere paralel birer çizgi gibi duran dudaklarına yetişiyordu. Korkunç biri ama korkuyor gibi de. Kafasını yerden pek kaldırmıyor, sanki hiç derin nefes almıyor gibi. Dışarı çıkıp ardından kapıyı çekti. Orada olduğumu

ve onu gördüğümü fark etti muhakkak. Ama görmezden gelip benim olduğum tarafa hiç çevirmedi bakışlarını. Pek uzağa gidemeyecekmiş gibi bir his uyandırarak duvarın arkasında kayboldu. "Herhalde büyüdüğüm için" diye düşündüm minderin üstüne yayılırken. "Bıyıklarım terlediğinden beri artık kadınlar benimle pek konuşmuyor."

Akşamın ilk saatlerinin serinliğinde annemin sesiyle uyan-
dım: "Yusuuuf! Vestiyerin üstüne market kartını koymuştum
nerde o? Bulamıyorum kaç saattir."

"Bilmiyorum" dedim gözlerimi ovuşturarak. "Hiç görmedim
ben."

"Allah Allah... Dün marketten gelince buraya, cüzdanımın al-
tına koydum ya."

Taştan hallice yer minderlerinin üzerinde ayağa kalkıp çene-
mi elimin tersiyle sildim. Kapının eşiğinden geçmedim. Küçük-
ken kendimi çıplak ayaklarım ve avuç içlerimle arasına sıkıştırıp
yukarı tırmandığım pervaza yaslandım. Annem cüzdanını açtı.
Kapak kısmındaki tüm kartları çıkardı. Teker teker, nazikçe ara-
larını açıp komodinin üstüne dizdi.

"Dün ne vardı üstünde?" diye sordum "Ceplerine baksana."

"Kotum vardı" dedi annem. "Yok! Cebi yok ki o pantolonun.
Arabada kaldı diyeceğim ama dün kullandım markette, eminim."

Yaz sıcağında sırf babaannem söylenmesin diye dışarı çıkar-
ken üzerine aldığı uzun hırkayı silkeledi. "Bir sürü de puan var
içinde. Son bir alışverişim kaldı. Elli liralık bir şey daha aldım mı
borcam takımı verecekler hediye." Askıdan çantasını alıp elini
içine daldırdı ve karıştırarak oturma odasına yöneldi. "Kafayı yi-
yeceğim ha!"

Oturma odasında babaannem rükûda, namaz kılıyordu. Ar-
kasından dolanıp pencerenin önündeki kanepeye geçtim, sırt kır-

lentlerinden birine sarıldım. Namaz kılariken çok sinirli oluyor. Çıt çıksa kafası karışıyormuş. Sinirlendikçe de duaları dışından, yüksek sesle okumaya başlıyor. Yaşlandıkça tontonlaşan değil de daha çok huysuzlaşan tiplerden.

Bir ara beyaz, gül desenli perdeyi kaldırıp yine karşıdaki eve baktım. Annem de kucağındaki çantasını didiklemeyi bırakıp perdenin diğer ucundan tuttu. "Perdesi de yok" dedi meraklı bir ifadeyle. "Sunta gibi bir şey herhalde onlar, baksana." Babaannem "Allahuekber" diye sesini yükseltip dizkapaklarını tutunca dudaklarını büzerek "sus" işareti yaptı bana doğru. Perdeyi bırakıp kafasını tekrar çantasının içine gömdü. Ortalık sessizleşse de duaların sesi yükselmeye devam etti. "Sübhone Rabbiyel-azim. Sübhane Rabbiyel-azim." Sonuncusu daha vurgulu geldi: "Süp-haane Rabbiyel-aziim!" Annem çantayı kanepenin üzerine fırlatıp elini silkeledi telaşla. "Yemek yemek!" diye bağırdı. "Tüh" der gibi dişlerini sıkıp, dudaklarını içe doğru büktü ve babaanne-min namaz kıldığı tarafa hiç bakmadan dosdoğru mutfağa koştu.

"Allah kahretmesin, yemeği unuttuk."

Babaannem, elleri dizinde bir içinden bir dışından hızlı hızlı dua okuyor, oturduğu yerde bir öne bir geriye sallanıyordu. Son nefesini kocaman bir aminle boşaltıp hiç ara vermeden devam etti. "Heşlendi güzelim kuzu değil mi, heşlendi! Eridi gitti o artık." Seccadesinin kulağını katladı ve yaşlanmış vücudundan hiç beklenmeyecek bir hızla kalkıp mutfağa geçti.

Odanın boşalmasını fırsat bilip televizyonu açtım. Babamlar birazdan gelir, maç başladı başlayacak. Galatasaray-Manchester United. Cüneyt Amcam daha sabahtan heyecanlıydı. "İnsan" diyor, "uzakta yaşayınca memleketinin kıymetini daha iyi anlıyor." Annem elinde tabaklarla odaya girip oyalanarak masayı kurmaya başladı. Babaannemden kaçıp azarından kurtulmak için iyi bir yol. Hemen ardından da amcam ve kalın, parlak sarı kolyesi kapıda görüldü. Gerçekten eğer burnu olmasaydı onu iki boyutlu

bir kartonet sanabilirdiniz. Babaannem uzun boyuna orantılı görünmesi için sık sık gömleğini pantolonunun içine koymamasını tembihlerdi. O ise tişört bile giyse pantolonun içine sokuşturur, büyük, metal tokalı kemerler takardı. Gömleğini çıkarıp kolsuz fanilasıyla diğer koltuğa oturdu.

“Napiyon?” dedi.

O sabah beni çarşıya götürmedikleri için yüz vermedim. Sıkılmışım. Evde daha çok sıkılmadım sanki! Kumandayı alıp televizyonun sesini açarken, boş sahayı görmesine rağmen “Başladı mı?” diye sordu “Abim fırına uğrayıp gelecek; buranın pidesini çok özlemiş.”

Annem, ta mutfaktan odada yankılanan koca stadın sesini bastırdı: “Cüneyt, vestiyerin üstündeki market kartını gördün mü?”

“Yoo görmedim yenge” diye geçiştirdi amcam.

“Ay sinirim bozuldu ya, yok oldu gitti kart.”

Amcam televizyonun sesini biraz daha açtı. Annem daha çok bağırdı: “Yüze yakın puan vardı içinde.”

Amcam yine oralı olmadı; bacaklarını toplayıp, koltuğa iyice kurulurken televizyonda gereğinden fazla coşkulu bir ses, bu maçı alırsak ülke olarak bir tarih yazacağımızdan bahsediyordu. Ayaklarını altına alınca, nasırlı serçe parmağı beyaz çorabındaki sökükten baş gösterdi. Nefesini tükürüğüyle karıştırıp, yüzünü ekşiterek içine doğru uzunca bir “sss” çekti. Çorabın ucunu sündürüp parmağını geri içeri soktu.

“İlk on bir kimmiş, söylediler mi?”

Cevap vermedim.

Babaannem, “Güzelim et mundar oldu” diye söylene söylene girdi odaya. Ardından gelen, konunun gerçek muhatabı annemin umurunda değil gibi duruyordu. Altı kararmış tencereyi masaya bıraktı.

“Yemekten sonra vestiyeri çekelim de arkasına bakalım Cüneyt, oraya mı düştü acaba?”

“Şu maçı bir alalım hele, ondan sonra ne istersen yaparız yenge.”

“Hadi masa hazır” dedi annem. Mutsuz.

“Koca sırt parça pinçik olmuş” diye devam etti babaannem güya sinirlenmemiş gibi yapmaya çalışarak. “Liğme liğme dökülmüş hep etler.”

Hakem, düdüğünü çaldı.

“Hadi Bismillah!”

Babam gazete kâğıdına sarılmış pidelerle gelip masanın başına oturdu. Sabırsız: “Başladı mı?”

“Daha ikinci pas abi, gel.”

Babaannem, masaya yaklaşırken babamın gelişini fırsat bileerek tekrar en baştan anlatmaya başladı. “Necla karşıdaki kadını gözetleyeceğim derken ocağı unuttu” dedi. “Zaten bir kere karsıladım onu ben. Taze et üç saatten fazla kaynar mı!”

“Güzel olmuştur anacığım, ben zaten tiftik tiftik severim biliyon” dedi babam.

“Bilmem mi kuzum, ama asıl kemiğinden sıyrınca tadı çıkar bunun. Ben kokuyu almasam daha kaynayacak.”

Kimseden ses çıkmamasına rağmen babaannemin konuyu değiştirmeye niyeti yoktu: “Çorba mı yapsaydık bundan aslında?”

Annem duymamış gibi yaparak mercimek çorbalarını porselen kâselere doldurmaya devam etti. “Kartı aramaya dalmışım. İnşallah kaybolmamıştır.” Babama “kuzum” denmesi çok garibime gitti.

Gözlerini bir an olsun televizyondan ayırmadan boynunu çorba kâsesinin üzerine uzatan amcam, kaşığı bir yukarı bir aşağı hareket ettirerek çorbasını bitirip arkasına yaslandı. Yutkundu.

“Hadi aslanlarım benim be, hadi yavrum be. Gösterin şunlara Türk’ün gücünü.”

“Karşıdaki kadın kim?” diye sordu babam.

“Kadınla ne alakası var, market kartımı arıyordum dedim ya.”

Babam omuzlarını düşürüp “Sus” der gibi bakınca annem

gözlerini bir süreliğine kapatıp açtı ve tüm gün konu komşudan biriktirdiği dedikoduları büyük bir hevesle anlatmaya başladı: “Birine kiraya vermişler. Yalnız, ihtiyar bir kadın diyorlar. Kimse bilmiyor vallahi. Ne selam ne sabah.”

Kendi kaynağının verdiği daha detaylı bilgi ve tecrübesiyle böbürlenerek babaannem araya girdi. “Bayburt’tan gelmiş. Necip’in kızı işte vermiş kiraya demek ki, boş duracağına. Haftada bir ya görünüyormuş ya görünmüyormuş. ‘Ne yiyip ne içiyor ona bile şaşırıyoruz’ diyor Naime.”

Telaşla kafamı kaldırıp “Ben bugün gördüm” dedim. “Sabah evden çıktı. Kocaman, korkunç bir kadın. Simsiyah, böyle...”

“İşte bir cumartesileri çıkıyormuş” diyerek babaannem hevesimi kursağımda bıraktı.

“Pazar var ya bugün” diye devam etti annem. “Haftada bir öteberi alıyor demek ki zavallı. Zaten nasıl yaşıyor o evde bilmem.” Kemiklerle sulu et parçalarını tabaklara bölüştürüyordu.

Amcam alnını kaşlarının arasında topladı.

“Ne zavallısı be! Oğlu dağa mı kaçmış ne. Onu aramaya gelmiş, İstanbul’da neyi arıyorlarsa artık terörist piçler.” Çatalını salataya daldırdı. “Samet vardı ya, Kartal Samet hani, bugün kahvede ona denk geldim; o söyledi.”

Babaannem başıyla söylenenleri onayladı. Babam mızırdandı: “Madem öyleymiş de Necip Abiler ne diye vermişler kiraya evi?”

“Gâvurun döllerini ya” dedi amcam.

Annem kafasını eğdi. Bizim ailede küfür pek sevilmez ama küfrün muhatabı tarafından hak edildiğine dair genel bir kabul varsa kimse sesini çıkarmazdı. Etin suyuna koca bir parça pide batırdı. Üzerine löp bir et parçası koyup ağzıma sokuştururken “Vallahi barındırmayacaksın bunları mahallede o zaman” dedi, “baştan sahip çıksaymış bebesine.”

“Hiç” dedi amcam; bir kemiği ağzına dayamış iliğini içine çekiyor, vıcık vıcık ses kulaklarıma oradan da mideme doluyordu.

İkinci yarıda herkes tekrar kanepelere geçmiş, amcam televizyonun dibinde, halının üzerine bağdaş kurmuş, bir hacıyatmaz gibi sallanarak topu takip ediyordu.

“Aha gol, hadi be! Ulan... Şansımıza sıçayım!”

Sıçradığı yere tekrar oturup alnını ovuşturdu ve yine çorabını çekiştirdi. Kolyesini ensesinden öne alıp atletinin içine soktu: “Paralı oldu artık bu değil mi abi? Bizim orada maçların hepsi bedava. Hayır, hem para alıyorlar hem de görüntüye bak.”

“O televizyondan” dedi babam. “Elektrik düzgün gelmeyince pırpır ediyor.”

Amcam gözlerini televizyondan ayırmadan bir anlığına arkasına döner gibi yapıp küçümser bir ifadeyle gülümsedi. Televizyona en uzak köşede uyuklayan babaannem gözlerini açıp birden ortalığa, “Arka bahçeye birkaç tavuk mu alsak?” diye sordu. “Giderken keseriz hem.”

“Anne geçen aldığımızda biliyon milletin mezarından topladık hep. Önce duvarları yaptırmak lazım” dedi amcam. Sırıtarak devam etti: “Sonra konu komşunun ölüsüne dadanıyorlar.” Yüzünü görmüyordum ama sırtığından eminim.

Maçın bitmesine yakın, hâlâ pencerenin önündeki koltukta, yarı uyur vaziyette uzun oturuyordum. Annem sarı ve eski bir bezle masanın üzerinde zikzaklar çiziyordu. “Yiğit dün ben market kartını sana mı verdim? Vallahi çıldıracağım bak, sabah beri onu arıyorum. Gece uyuyamam şimdi ben.”

“Ben almadım” dedi babam. “Çıkar bir yerden elbet.”

Annem kırıntıları masanın kenarında çukur bir tabak gibi bütüğü eline süpürürken ortalık çat diye zifiriye döndü. Göz gözü görmüyor. Amcam okkalı bir küfür savurdu: “Hay ben sizin yapacağınız işin ta amına koyayım!” Babaannem için karanlık, aydınlık fark etmiyor zaten. Akşam yemeğinden sonra

gözleri hep kapalı, tespih çekip duruyor.

Bezi masanın üzerine bırakıp kanepenin kolçağından güç alarak burnunu pencereye dayadı annem; meraklı. “Sokak lambaları yanıyor.” Perdeleri sonuna kadar açtı. Karanlıkta bir gölge gibi görünen babaannem, tülbindini öne doğru alıp yanaklarının arkasından kulağına kadar kıvrarak düzeltti: “Mutfakta mum olacak.”

Pilli radyo komodinin çekmecesinden çıktı. Mum ışığında sanki daha da cızırtılı gelen sese rağmen amcam, gözleri kapalı, maçın sonuna kadar heyecanından hiç ödün vermeyen coşkulu spikeri dinledi.

Son dakika golüyle kazandık. Amcam havalarda. Sevinince de küfrediyor. Soba bacasını örten bayrağı söküp büyük bir hevesle, yola bakan cama bantladı. “Danimarka’da olsaydık şimdi var ya! Öff... Tüm Kopenhag’ı inletiyorduk arabaların üstünde” diye kabardı. “Bir Türk bayrağı aldım abi, boyu 5 metre. Arabanın üstüne bir takıyon böyle!”

Babaannem hâlâ huzursuz. “Bacayı başka bir şeyle kapatın bari Necla” dedi. “Ben yatsıyı kılayım.”

Elektrikler uzun süre gelmeyince yatakları sermek için birkaç mum daha yakıldı. Amcam maçın yorumlarını dinlemediği için bozuk. İçinden içinden elektrik idaresine sövüyor, “Avrupa’nın gözünü seveyim” diye sanki babamın suçuymuş gibi ona söyleniyor. Ben zaten oturma odasındaki koltukta uyuyorum. Annem “Sabah bakalım karta bari Cüneyt” diye amcamı yokluyor. “Yok şimdi çekelim vestiyeri yenge” dese o karanlıkta hiç üşenmeyecek, “Hayır” demeyecek.

Gece, ansızın mahallenin ortasına düşen çığırtdan bir motor sesiyle bölündü. Vitrindeki bardaklar şingirdamaya başladı. Yoldan ne zaman bir kamyon ya da büyük bir araç geçse, ahşap ev temelinden titrerdi böyle. Kireç duvarlar mavi ve kırmızı renge

boyandı sonra. Annem pencereyi açıp dışarı sarktı. “Bir şey oldu herhalde” dedi sevinçle karışık bir merak ve heyecanla. Ben de kanepenin üzerinde ayağa kalktım. Normalde sokakta gördüğümüz polis arabalarına pek benzemeyen, yüksek, demir zırlı, köşeli ve küçük camları olan bir araç bizim evin tam önünde durdu.

Çift kanatlı pencere hepimize birden dar gelince apar topar verandaya çıktık. Amcam, “Abi jandarma mı bu?” diye sordu. “Polis” diye cevap verdi babam.

Hareket etmesi imkânsız büyük bir böceği andıran araba bizim evin önünde öylece bekledi bir müddet. Sonra ön koltuktan kısa boylu bir polis indi. Açık mavi, kısa kollu gömleğinin üzerine lacivert bir kravat takmış. Bagaj kapısına yönelince şapkasının altından sırtına uzanan örgülü saçları çıktı ortaya. Amcam şaşkınlığına kurban “Bayan mı o!” diye bağırdı. “Şşşt...” dedi biri; galiba annem. Bagaj kapısı açıldı sonra. Sabahki karanlık kadın kucağında ağzı bağlı siyah bir çöp poşetiyle, arabadan iner inmez yere yığıldı. Polis koluna girdiyse de nafile, asfaltın üstüne gece karanlığında görünmesi imkânsız siyah bir leke gibi yapıştı. Yola savrulan poşetin içinden gelen ses çok tanıdıktı; akçayel, rüzgâr gülünü sallayınca fark ettim.

**“İnsanlar ikiye değil, üçe ayrılıyor bence:
Yaşayanlar, yaşamayanlar ve bir de
kendine ait bir yaşam kuramayanlar.”**

Çöp poşetinde kemikler, havanda parçalanan tek taş bir yüzük, rakı kadehinde balık, memeden zorla ayrılan süt kuzusu, musalla taşında çilingir sofrası ve hayatı anlamaya, insanoğlunun varoluşsal tutarsızlığını çözmeye çalışan insanlar...

Orhan Murat Bahtiyar, kurduğu zengin öykü evreninde anlaması ve kabullenmesi zor değişim, kayıp, ölüm gibi kavramları irdeliyor. Yakın tarihimizin yönünü değiştiren toplumsal meselelerin içinden geçen hikâyeler anlatıyor.

İncelikle örülmüş kurgusu, sinematografik dili ve çok katmanlı yapısıyla anlatım biçimini de en az öykülerin içeriği kadar önemseyen Bahtiyar, tekdüze hayatların dikkatli bakıldığında ne kadar büyümlü olabileceğini yalın bir dil ve kusursuz bir gerçeklikle, hayatın gündelik bir parçası gibi ele alıyor.

Etini Acıtmak, okuru düşünceye sevk eden, bittikten sonra da zihinde dönüp duran öykülerle edebiyatımıza yeni bir yazarı müjdeleyen bir ilk kitap.

